

VRŠOVICKÝ

11/2010

VÍROU,
LÁSKOU
A NADĚJÍ

PREMIÉRA
10.11.2010 V 19.30
VÍCE NA STR. 9 A 10

VYZBROJENÍ HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze Vršovicích

uvádí

Obrázky *ze starých* Vršovic

Pořadem provázejí
Václav Vydra & Jana Boušková

Inscenační čtení o proměnách jednoho z pražských
regionů očima starých kronik a dobových záznamů.

ZA PODPORY:

HRADY BRNĚ
CÍRKEV ČESKOSLOVENSKÉ HUSITSKÉ
PRAHA - VRŠOVICE

MAGISTRÁT HL. MĚSTA PRAHY

POŘÁD VYNEL ZA VÝBĚRNÉ FINANČNÍ PODPORY
MĚSTSKÉ ČASTI PRAHA 10

ČESKÝ TELEKOM
T.S.P.

STOPY III.

Neexistují ale stopy ještě trvalejší než jsou stopy zanechané na předmětech a planetě Zemi jako takové? Neexistují stopy, které zanecháváme v srdcích lidí, se kterými se ve svém životě setkáváme? Ale snad i ty, může se nám zdát, budou dříve nebo později smazány. V určitém ohledu je to pravda. Ti, s nimiž jsme se ve svém životě setkávali a kteří na sobě nesli naše stopy, odejdou, stejně jako jednou odejdeme i my, původci těchto stop.

Svým způsobem neexistuje nic pomíjivějšího než je úsměv, vlídné slovo a dobrý skutek. Kdo o tom zítra ví? Kdo si vzpomene na to, co dobrého jsme vykonali. Někdy člověka přepadá až určitý pocit marnosti, když vidí, jaké konce vzala jeho dobře míněná snaha. Není to nakonec jedno? Má vůbec cenu se snažit? Není lepší rezignovat a hledět si svého?

Přesto ale věřím, že výše zmíněné skutečnosti jsou z nejtrvalejších. Věřím, že tento svět je nesen modlitbami, vírou a snahou o dobro nejen lidí kolem nás, ale i generacemi těch, které nás už „předešli v náplň věčnosti“. Věřím, že existuje jakási databanka našich modliteb, naší upřímné víry i snahy o dobro. Že tyto věci

nepominou spolu s naším životem, ale Bůh si je v pravou chvíli a v pravý čas použije, bude-li chtít.

A tak naše modlitby mohou mít vliv na běh věcí příštích. Věřím, že jimi můžeme pootočit svět k dobrému, přestože se nám to tak v danou chvíli vůbec nemusí zdát a naše modlitby se mohou zdát nevyslyšené. Může se tak stát zítra, ale i v daleké budoucnosti. Tak daleké, že už nebude ani těch, kteří by si o Dušičkách vzpomněli na naše jméno. Přesto tady mohou být přítomny naše modlitby, v nichž jsme tento svět odevzdávali do rukou Božích a přimlouvali se o Jeho shovívavost s ním.

Nakonec i svou nedokonalou vírou poponášíme zvěst evangelia do dalších staletí. Stejně, jako jsem křesťankou i díky víře a modlitbám, všech, kteří se setkali s Kristem přede mnou, tak snad i má víra pomůže setkat se s Kristem těm, kteří přijdou po mně. A tak svou duchovní cestou zanecháváme stopy, které ještě v přítomnosti ani plně nevidíme, snad jen náznaky, jen obrysy. A přestože je to naše osobní duchovní cesta, je to zároveň i cesta, ke které jsme se připojili, kterou vyšlapali už mnozí před námi a po které jdeme s mnoha jinými. Ž Boží milosti snad přijdou i ti, kteří v této duchovní cestě budou pokračovat po nás, půjdou v „našich stopách“.

Adela Frýdlová

K LITURGII KARLA FARSKÉHO

Farského liturgie tvoří úctyhodný a vlastně tradiční celek, kde vše má své místo. Nelze nevidět Farského „mešní“ ritus, tiché kněžské modlitby, gesta, spousty trojičních formulí a žehnání křížem.

Farského československá husitská liturgie má svým pevným řádem schopnost překonat nejruznější teologické zmatky doby – a také necitlivé zásahy do sebe samé. Je přehledná. Naše liturgie obstojí i vedle dalších typů liturgií. Patří do jejich široce rozvětvené „rodiny“ semknuté tradičními texty. Bude dál váženým klenotem i výrazem husitské zbožnosti.

Každý duchovní by měl husitskou liturgii studovat a modlit se ji. Meditovat nad ní. Vlívá nám všem pravidelně život Boží milosti. Buďme za svou liturgii, kterou jsme zdědili přispěním osvíceného kněze Karla Farského, Bohu vděční. Třeba i v myšlenkové krizi poskytuje dál důstojný prostor spásnému příchodu Ježíše Krista – a to nehlédě na „hodnost“ či „nehodnost“ kněží i nekňeží. Bůh ji každonedělně již po léta používá a proto je nám svatá. Slovy Zdeňka Trtíka: Je to klenot, kterého se husitská církev nesmí vzdát...

ThMgr. Martin Skočdopole

NEDĚLE V LISTOPADU

Mučedníků a svědků Pně – Všech svatých

1. listopadu 2010

Radujte se a jásejte, protože máte hojnou odměnu v nebesích. (Mt 5,12)

První čtení Písma: Ž 117,1–2

Druhé čtení Písma: Mdr 5,1–5

Evangelium: Mt 5,1–12

XXV. neděle po Hodu Božím svatodušním

14. listopadu 2010

Pane, zachraň nás, nebo zahyneme! (Mt 8,25b)

První čtení Písma: Ž 85,2–5a

Druhé čtení Písma: Ř 13,8–10

Evangelium: Mt 8,23–27

Památka všech věrných zesnulých

2. listopadu 2010

A zač získá člověk svůj život zpět? (Mt 16,26b)

První čtení Písma: Ž 65,5

Druhé čtení Písma: Zj 14,13

Evangelium: Mt 16,24–27

XXVI. neděle po Hodu Božím svatodušním

21. listopadu 2010

Je sice menší než všecka semena, ale když vyrostе, je větší než ostatní byliny. (Mt 13,32a)

První čtení Písma: Gn 1,27–28

Druhé čtení Písma: 1 Te 1,1b–10

Evangelium: Mt 13,31–35

XXIV. neděle po Hodu Božím svatodušním

7. listopadu 2010

Pane, nejsem hoden, abys vstoupil pod mou střechu. (Mt 8,8a)

První čtení Písma: Jr 29,11–13

Druhé čtení Písma: Ř 12,17–21

Evangelium: Mt 8,1–13

Mdr 11,22–12,2

2 Te 1,11–2,2

ev. L 19,1–10

...POJĎ DOLŮ...

Bratři a sestry, milí přátelé, včera byl krásný slunný den a já jsem ho s dětmi strávila v pražské zoologické zahradě. Obklopena mnoha stromy, z nichž mnohé byly obývány mnoha rozličnými živočichy, myslím, že bych si jen těžko mohla vybrat příhodnější text než je právě náš dnešní příběh o Zacheovi. O muži, který vylezl do koruny stromu, aby mohl spatřit Ježíše.

Ježíš prochází Jerichem a Zacheus, který ho ještě nikdy neviděl, ho touží spatřit. Co asi Zachea vedlo k tomu, že chtěl vidět Ježíše? Stůj co stůj ho musel vidět. Možná, že patřil k těm lidem, kteří musí u všeho být, nic jim nesmí uniknout, chtějí být ve středu dění. Ježíš už byl v té době známou postavou a tak se možná i Zacheus o něm doslechl a chtěl být u toho když prochází Jerichem. K Ježíši ale nebylo tak lehké se dostat, neboť se okolo něj shromáždí veliký zástup. A protože byl malé postavy, a protože toužil spatřit Ježíše, nezbyvalo mu, než udělat něco, co bychom od člověka v jeho postavení jen těžko očekávali. Vylézt na strom. To vrchní celníci, lidé spolupracující s římskou mocí, dobře finančně zajištění běžně asi nedělali. Zacheovi to ale za to stálo. Vidět Ježíše, aby poznal, kdo to je, mu stálo za to, aby na chvíli vystoupil ze své role, a udělal to, po čem toužil, co opravdu chtěl.

Nevíme, proč se Ježíš zastavil právě u Zachea, ale možná právě proto, že ve

chvíli, kdy je Zacheus na stromě, vystupuje ze své role vrchního celníka, obětuje kus své pověsti a jde za hlasem svého srdce. I přestože na počátku mohla být pouhá zvědavost. Najednou nedělá to, co musí, neplní příkazy, přestává být loutkou v rukou římské moci a obávaným výběřcím daní na straně druhé a stává se, byť jen na okamžik, svobodným člověkem.

Ve chvíli, kdy lezl na strom, myslím, Zacheus ani netušil, jak veliký pro něj ono setkání bude mít význam. Že tento moment se v jeho životě stane přelomovým. Že tam pod moruší nenáviděný a opovrhovaný Zacheus prožije odpuštění a přijetí, které mu dá sílu začít jinak. Skoro by se chtělo říct, že ten příběh končí pohádkově.

Rozdíl mezi pohádkou a evangeliem je ale v tom, že v pohádce ze zázračně změni okolnosti. Člověk najde poklad, zvítězí nad drakem, zbohatne, dobře se ožení, uzdraví se z nemoci, vrátí se domů. Ve své podstatě ale zůstává tím, kým je. V evangeliu se nemění okolnosti, ale člověk sám. Nikoliv okolnosti v Zacheově životě, ale Zacheus sám se po setkání s Ježíšem změnil. “Jestliže jsem někoho ošidil, nahradím mu to čtyřnásobně.”. A tak v našem příběhu je to vlastně naopak, nezbohatne hlavní hrdina Zacheus, ale jeho okolí, neboť začne vracet těm, které okradl.

Možná se po čase změnily i okolnosti v Zacheově životě. Dost možná ale nikoliv. To ale není nejpodstatnější. Možná

mu lidé nikdy neodpustili to, že dříve spolupracoval s římskou mocí a obíral je o jejich peníze. Evangelium Zacheův příběh už dále nesleduje.

A tak Zacheus, aby se mohl setkat s Ježíšem, musel pro veliký zástup vylézt na strom. A teď stříh. Běžná neděle, církev československá husitská, vršovický kostel. Téměř vyprázdněný, jen tu a tam několik příchozích. Žádný zástup, jímž by se člověk musel prodírat, není potřeba nikam lézt, člověk se může pohodlně posadit kamkoli, aby dobře viděl.

A přesto bratři a sestry, jsme každý z nás ve stejné situaci, jako byl Zacheus. Pro někoho může být právě ona prázdnota, vyprázdněnost kostela, důvodem, proč nepřijít, stejně jako to pro Zachea mohly být zástupy. Začít chodit do vyprázdněného kostela může být pro někoho stejně frustrující, jako pro Zachea vylézt na strom.

Ale pojďme dál, než jen k příchodu do kostela. Zacheus toužil spatřit Ježíše a stálo mu to za určité nepohodlí, za to, udělat něco jinak, vydat se okolností, aby mohl prožít, po čem toužil. Není to výzva i pro nás, začít dělat něco jinak, vydat se okolností, ustát určité nepohodlí, možná i částečně vystoupit ze své role, abychom se mohli setkat s Ježíšem?

Není místo, kam by Ježíš nemohl vstoupit. Vybírá si chrámy, stejně jako noční bary. Kam ale Ježíš nikdy příliš nevstupuje, jsou zjeté koleje. Místo, kde všechno jede samospádem, kde žádná změna není vítaná. Když se už žádná změna ani neočekává, nehledají se jiné, další možnosti.

Biblické postavy jsou neuvěřitelně

různorodé, mají nejrůznější životní cesty, jen jeden moment je u všech společný. Každá z postav, dřív nebo později, vystoupila ve svém životě ze svých zajetých kolejí, aby mohla prožít setkání s Bohem. Každá z biblických postav udělala v určitém momentě ve svém životě něco jinak než obvykle, než se od ní očekávalo. A Zacheův příběh je toho jen dalším příkladem. Zacheus našel odvahu vyjít ze svých zajetých kolejí berního úředníka a vylézt na strom. Poslechl touhu svého srdce nikoliv hlas okolí.

Ani náhodou bratři a sestry neočekávám, že bychom se příští neděli na bohoslužbu setkali v Grébovce, každý na svém stromě.

Věřím, že i na tomto místě, v tomto kostele, až tudy bude procházet Ježíš, můžeme, každý z nás, uslyšet jeho slova: „Dnes musím zůstat v tvém domě.“

Amen

*Kázání Adely Frýdlové o XXIII. neděli
po svatém Duchu 31. 10. 2010
v Husově sboru ve Vršovcích*

PROGRAM NA LISTOPAD

2.11.	úterý	16.30 hod.	modlitba za zemřelé	v kolumbáriu Husova sboru
2.11.	úterý	17 hod.	P.I.Čajkovkij - Liturgie	ve velkém sále kostela
5.11.	pátek	18.30 hod.	setkání křesťanských žen Husova sboru	Čínská restaurace, Oblouková ul.
7.11.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
10.11.	středa	19.30 hod.	Obrázky ze starých Vršovic - inscenační čtení o historii Vršovic. Přednes Václav Vydra a Jana Boušková	v Centru MANA
14.11.	neděle	8.30 hod.	sborová snídaneň	v I. patře
14.11.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl, káže J. Pešek
19.11.	pátek	16.30 hod.	schůze Rady starších	v sákrstii
21.11.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl, káže A. Frýdlová
21.11.	neděle	17 hod.	Pohádka pro děti: Kašpárek	v Centru MANA
23.11.	úterý	19 hod.	Ta tichá ves jménem Lidice - komponovaný večer o lidické tragédii a nově vznikajícím filmu o ní. Účinkují: Petr Nikolaev - režisér, Zdeněk Mahler - scénárista a Jems Harries - zpěvák	v Centru MANA
28.11.	neděle	10 hod.	bohoslužba o I. neděli avdntní	slouží H. Zezulková

Jednadvacetiletá studentka teologie Adela Volkmanová psala dopisy z Anglie, (převážně z Cambridge), svým rodičům v Praze od září 1995 do června 1996. Ještě během jejího pobytu v Anglii začala tato korespondence vycházet v časopise Český zápas pod názvem Anglie v dopisních obálkách. Dopisy po vynechání pasáží soukromé povahy připravoval k tisku její otec MUDr. Alois Volkman. Poprvé je přinášíme v původní nezkrácené podobě.

Už dříve mě napadlo určité srovnání liturgie, ale nerozpracovávala jsem to... Mám velikou radost, že mohu být v církvi, která má liturgii (a těch vedle katolické a Church of England zas tak moc není). Na obědě jsem si povídala s jedním studentem hlavně o liturgii a on mi řekl, abych si své myšlenky zapisovala. A tak vám tuto úvahu posílám.

CO JE TO VLASTNĚ LITURGIE?

Já osobně přijímám liturgii za taneční kroky lidské duše, kterými se dostává až k samotnému jádru bohoslužby.

Při bohoslužbě nasloucháme Božímu hlasu a slyšíme-li Jeho zavolání, snažíme se na něj odpovědět celou svou bytostí. Je to stejné, jako když nasloucháme hudbě a chceme se do ní zapojit, odpovědět na ni celým svým tělem. Neumíme-li však tančit, neznáme-li taneční kroky, kroužíme kolem melodie a obcházíme jednotlivé tóny. Občas se nám sice podaří chytit se rytmu, ale do melodie nemůžeme plně vstoupit, plně do ní proniknout. A tančí-li nás více a každý tančí podle svého uvažování, ne vždy se všichni shodneme a tak do sebe můžeme i narážet.

Jestliže však známe taneční kroky a necháme se jimi unášet, tyto kroky nám pomáhají hubu plně procítit, stát se její součástí, sestoupit až do jejích hlubin. Taneční kroky jsou tak naší odpovědí na udaný tón. Hudba je výzvou a my se této výzvě přizpůsobujeme svými kroky.

Jednotlivé liturgické kroky jsou pak odpovědí na Boží hlas, Boží zavolání. Vedou nás k plnému proniknutí do hlubin a ke kořenům bohoslužby. Rozepsány do notové osnovy zpěvníku, mohou se snad jevit nudnými až mrtvými, stejně jako taneční kroky rozepsané na papíře. Teprve až v praxi, teprve až rozepsány do osnovy duchovního

života každého křesťana, mohou potvrdit svůj pravidelný rytmus, své přesné zasazení do melodie Božího hlasu. Celé shromáždění se smí nechat vést stejnými, dobře známými kroky, celý sbor může tančit v jedné jediné harmonii. A pakliže liturgie spojuje pokolení minulé, přítomná i budoucí, ti všichni shromáždění před Boží tváří tančí společně k Boží oslavě. Je to obraz ze Zjevení 19.7 – církve ozdobená jako nevěsta tančící se svým ženichem na svatbě Beránkově.

Ano, Ježíš Kristus je tím tanečním mistrem, od kterého by se církve měla naučit veškerým liturgickým krokům. On zná nejlépe jednotlivé tóny Boží skladby. Každý liturgický krok by proto měl jít v Kristových šlépějích. Pak sám tento taneční mistr, jemuž celý svět leží u nohou, na počátku bohoslužby přichází i pro každého z nás a vyzývá nás k tanci. Vybral si nás za své taneční partnery. Nás nemotorné, těžkopádné, odmítané, abychom spolu s ním mohli pít ze zlatého kalichu vítězství.

Tím se liturgie stává slavnostním tancem na Kristovy variace, velkou oslavou Boha na tanečním parketu lidského srdce.

Vaše Adela

Čtenáři čtvrtěčního vydání Pražského večerníku z 30. července 1931 se mohli dočíst krátkou noticku tohoto znění:

Jak jsme již dříve psali, zřídila si „československá církev“ ve svém Husově sboru - jak říkají svým modlitebnám - ve Vršovicích divadelní sál, kde zřídil stálé divadlo, nazvané Jirákovým, p. ředitel Želenský. Zavedl lidový repertoár veseloher hodně košilatých, aby podnik prosperoval, ale nebylo to nic platné. Divadelní podnik zkrachoval a pan Želenský zůstal pronajímátem - „československé církvi“ - dlužen i nájemné, stanovené částkou 50.000Kč ročně. Nyní krásný divadelní sál osiřel a ačkoliv nájemné bylo sníženo na 30.000Kč ročně a snad by se dalo ještě něco sleviti, nikdo se o něj neuchází. Jest to smutný konec s velkou slávou ohlašovaného velkého „kulturního podniku“ československé církve ve Vršovicích.

Bylo to skutečně tak, jak psaly jedny z pražských listů, ptáme se dnes – dávno poučení, že právě novináři mají často kvalitou své práce blízko k naplňování úsloví „lže jako když tiskne“?

Abychom blíže odhalili historii spjatosti vršovického husitského svatostánku s divadelním podnikáním, musíme se proti proudu času vydat ještě dále, nežli jen do roku 1931.

Čtyřicet let předtím, nežli vyšel článek v Pražském večerníku, žila Praha léta Páně 1891 slavnou Jubilejní zemskou výstavou, která k sobě poutala pozornost celé země. Na holešovické výstaviště se od května sjížděly zástupy dychtivých návštěvníků prakticky ze všech koutů mocnářství Rakousko – uherského, včetně hostů ze vzdálenější ciziny. Mezi mnohými však i mládež přilehlého městyse vršovického byla z velké části nadšena rozmachem českého živlu tak, jak byl na výstavě v duchu národních tradic a jejich upevnění prezentován. Vršovičtí mládenci pod dojmem, který v nich výstava zanechala, přemýšleli jak přispět k dalšímu povznesení českého ducha a místa, kde žili. A jak jsou Češi zvyklí, nejlépe se jim o takových věcech přemýšlí u vydatného korbele zlatavého moku. Vršovický hostinec U Ptáčků (pro blízkost sokolské tělocvičny též nazýván U Sokola) se stal místem, kde se během roku 1891 zformovala „Stolová společnost mláďenců“. Jejím cílem mělo být „pěstování zábavy ušlechtilé.“ Myšlenka vyjít od püllitrů piva konat kulturní osvětu nebyla výhradně vršovickým specifikem. Odráží se v ní duch doby bohaté na aktivity rázu spolkového. Hostinec byl místem, kde se lidé scházeli nejen pro potěchu a posilnění těla, ale vpravdě „agorou“, kde se vyměňovaly názory, lidé zde naslouchali jeden druhému, uzavíraly se tu obchodní smlou-

OBRÁZKY ZE STARÝCH VRŠOVIC

vy, domlouvala manželství i chystaly válečné konflikty. Hostinec byl důležitým uzlem v složitém předivu sociálních vztahů. Mládenci „Od Ptáčků“ však neměli na mysli ani válku ani manželství, posléze z názvu své společnosti vyškrtli přívlastek „stolová“, neboť i velký stůl jejich kmenového hostince již nedostačoval počtům všech, kteří se k nim začali přidávat. Tak vznikl Mládeňecký kroužek ve Vršovicích, který byl řádně ustaven na zakládající valné hromadě 25. března 1892. Za heslo si vybrali „Vzdělání – zábava – dobročinnost.“ A bylo to v létě 1892, kdy se opět zvláštním způsobem prolnuly události zde popisované s jedním z již řečených vršovických obrázků: v sále nejstaršího hostince ve Vršovicích –v hostinci Na Kovárně, byl ustaven Odbor dramatický Mládeňeckého kroužku. Ten pak s velkým úspěchem odehrál první divadelní představení nazvané Ženich bez nevěsty. Divadelní aktivity vršovické mládence zcela pohltily. Napřesrok zahajují první řádnou „divadelní sezónu.“ Hrají v sálech vršovických pohostinství, stěhují se z místa na místo. Kde jim policejní správa zakáže z bezpečnostních důvodů veřejnou produkci, odcházejí jinam. Dojemně působí vzpomínky pamětníků na krušné počátky vršovického divadelničení. Stavbu prvního jeviště popisuje jeden z nich takto: „Náš přezasloužilý Drnek měl krutou práci, než tu spoustu trámů sestavil dohromady. Když byl s prací hotov, sestoupili jsme všichni do pozadí sálu a mlčky smutně pohlíželi... Nikdo nepromluvil, ale myslí každého proběhla myšlenka, že jsme se ukrutně napálili. Já sám v myšlenky pohřížen, nemohl jsem se ubránit dojmu, že vidím před sebou státi spíše popravní lešení na Staroměstském náměstí, na němž čeští bohatější vykrváceli, než divadelní podium. Dalo mnoho práce, nežli jsme vše připravili tak, aby to bylo divadlu podobno.“

David Frýdl (pokračování příště)

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Dietrich Bonhoeffer (1906-1945)

Křesťanská komunita buď žije z přímluv svých členů, nebo umírá. Když se modlím za nějakého bratra, nemohu jej už, navzdory všem strastem, které mi může učinit, odsuzovat či nenávidět. Ať je mi jeho tvář sebeprotivnější a sebenesnesitelnější, během přímluvy nabývá vzezření bratra, pro kterého Kristus zemřel, vzezření omilostněného hříšníka. Přímluva je pro křesťana utišujícím objevením: již není antipatie, napětí či osobního nesouhlasu, pokud na nás záleží, nad kterým bychom nemohli zvítězit. Přímluva je očistnou lázní, do které se musí věřící a komunita každý den ponořit. Přímluva někdy může s tím či kterým z bratrů, vítězství.

Jak je to možné? Je tomu není ničím jiným než akdáme našeho bratra Bohu Kristově kříži jako ubo- který potřebuje jeho mi- všeho, co jej činí protiv- jeho nouzi, v celé jeho úz- mne tíží tak, jako by mi mohl dělat nic jiného než

něj působ podle své přísnosti a dobroty. Přímlovat se znamená zvýhodnit našeho bratra stejným právem, jakým jsme tuto výsadu přijali my sami: právo představit se před Kristem za účelem účasti na jeho milosrdenství.

A tak vidíme, že naše přímluva je službou, kterou každodenně dlužíme Bohu a svým bratrům. Odmítnout přímluvu svému bližnímu znamená odmítnout mu křesťanskou službu par excellence. Vidíme též, že přímluva není věcí obyčejnou, vágní, ale je aktem absolutně správným. Jde o modlitbu pro ty či ony osoby, pro ty ony těžkosti a čím je přímluva přesnější, tím je plodnější.

Bože, dej ať se mé myšlenky shromáždí u tebe.

Ty jsi světlo, ty na mě nezapomínáš.

Ty jsi pomoc, ty jsi trpělivost.

Nerozumím tvým cestám,

ty mi však ukazuješ cestu.

znamenat velmi tvrdý boj ale spočívá na ní zaslíbení

tak proto, že přímluva tem, skrze který předklá- a snažíme se jej vidět na hého a hříšného člověka, lost. Z této perspektivy ným mizí, vidím jej v celé kosti a jeho bída a hřích náležely, tak, abych ne- se modlit: Pane, ty sám na

Rada starších je správní a výkonný orgán, který spolu s farářem řídí chod náboženské obce. Je tvořena laiky, virilními členy jsou všichni duchovní ustanovení v náboženské obci. Rada starších Náboženské obce CČSH v Praze Vršovických pracuje v současnosti v tomto složení:

Kamila Kopčilová (1957) - předsedkyně	Daniel Čáp (1942) - technický poradce
Jan M. Kubín (1963) – finanční zpravodaj	David Frýdl (1974) – farář
Bohuslava Marková (1947)	Jaroslava Srbová (1944)
Miroslava Pražáková (1942)	Oldřich Nováček (1972)

ZÁVĚRY ZE SCHŮZE RADY STARŠÍCH 22. 10. 2010

Br. farář zrekapituloval spolupráci mezi naším sborem a p. Edwardem Tomasem, producentem Divadla MANA. Během září a října se uskutečnilo pět představení produkováných jeho společností, přičemž byla konstatována proměnlivá návštěvnost. Pan Tomas vydává na vlastní náklad každý měsíc propagační leták s programem divadla, ve kterém je možnost prezentace i pro náš sbor a jeho akce. Pan Tomas žádá o schválení možnosti vybudovat samostatný přívod elektřiny do divadelního sálu formou stavební přípojky. Také žádá o zřízení kanceláře v prostoru divadla na jednom z jeho ochozů. RS oba návrhy schválila.

Br. farář informoval přítomné o provozu stánku s trdelníky před budovou Husova sboru.

Br. farář sdělil, že prováděcí firma, která rekonstruovala suterénní prostor před třemi lety, zatím nijak nereaguje na reklamaci nekvalitně odvedené práce. Vzniká tak otázka, zda budeme částku 51.000 Kč požadovat po firmě soudní cestou. Je nutná porada s právníkem. RS rozhodla, že ve věci prozatím počká do konce t.r.

Do opraveného pokoje v bytovně se nastěhovaly dvě nové nájemnice. RS souhlasí s nájemní smlouvou pro ně s platností od 1.10.2010. Smlouva byla ke schválení předložena Diecézní radě.

RS se znovu vrátila k projednání příspěvku na Domov U Spasitele ve Frýdlantu v Čechách, který byl postižen povodní a vyzvala jednotlivé členy RS, aby osobně přispěli formou přímé úhrady. Vybrané prostředky potom předá do Frýdlantu ses. Marková. Členové RS se dohodli na službách v sobotu a v neděli o Dušičkách, aby byl po celé dva dny zajištěn přístup do kolumbária.

RS souhlasí, aby br. Jakub Pešek, studující teologie, mohl v budoucnu pracovat pro náboženskou obec jako pastorační asistent či jáhen. Další jednání budou v této záležitosti vedena.

Ze zápisu ze schůze RS vybrala Bohuslava Marková.

Vršovický Hlasatel – časopis Náboženské obce Církve čs. husitské v Praze Vršovických. Vydává Husův sbor Praha 10 - Vršovice. Vedoucí redaktor David Frýdl. Redakční rada: David Frýdl, Adela Frýdlová. Příspěvky zasílejte poštou na adresu Husova sboru, Moskevská 34, Praha 10, 101 00 nebo elektronicky: info@husuvsbor.cz. Neprodejné – pro vnitřní potřebu církve. Vychází jednou měsíčně. K dostání na Farním úřadě. Cena dobrovolná, náklady na jeden výtisk 7 Kč.